

RESSÒ DE LA PARAULA

Política cristiana

Els successius esdeveniments electorals impregnen l'ambient de preocupació per la política.

Ja ens està bé, perquè oblidem la importància de l'exercici de la política en la vida real dels ciutadans. Això és degut, en part, a la deixadesa, a la rutina i a la irresponsabilitat. Malauradament tan sols ens recordem de la política quan alguna cosa va malament i hem de buscar responsables, o quan salta a l'opinió pública algun escàndol. La vida política es converteix massa sovint en mer «espectacle», explotat amb deler pels mitjans de comunicació. Però la política, amb tota la seva serietat i rellevància, afecta a tots i cadascun, i és, per això, responsabilitat de tots.

Els cristians, com a tals, tenim alguna cosa a dir, perquè la nostra moral, aquella que es deriva del seguiment de Jesucrist, inclou la vida social i política, d'acord amb el que anomenem «*Doctrina Social de l'Església*». Aquesta mateixa doctrina, ben cert, considera l'exercici de la política com un dels serveis més dignes i importants que un ciutadà pot prestar a la societat.

Sovint s'ha posat en relació la fe cristiana i la política. Es remunta a unes quantes dècades enrere la dis-

cussió sobre si és legítim «batejar» una determinada política, si es pot parlar de «política cristiana», si es presta a malentesos el fet que alguns partits polítics portin l'adjectiu de «cristiana» al costat del substantiu «democràcia»; si és acceptable que uns altres es defineixin com a cristians a favor d'una opció política concreta. També es dóna l'opinió contrària, és a dir, que en realitat qualsevol política és acceptable per a un cristià mentre que digui de si mateixa que respecta els drets hu-

mans i els principis de la democràcia...

És el moment de recordar alguns principis elementals:

—El que anomenem «cristianisme» no és una ideologia, i menys encara un partit polític. Tampoc no és un simple «sistema de valors».

—Però forma part de la fe cristiana tot un conjunt d'exigències socials que pertanyen a l'àmbit polític i que es deriven de la idea, que Jesucrist ens ha transmès, sobre la

persona humana, el món, la vida, la societat, etc.

—Cap dels projectes polítics que proposen els partits realitza totalment aquestes exigències, però moltes propostes poden coincidir o aproximar-s'hi. Altres propostes polítiques poden ser contràries a exigències de la fe cristiana.

—En tot cas, la fe cristiana, intervinrà en el procés polític des de les seves pròpies conviccions: sobretot aportarà fonament o sentit a la dignitat humana, als drets de la persona i a la moral social; a més recolzarà el que és compatible amb els seus principis morals i exercirà una labor profètica davant d'allò que consideri contrari a la dignitat humana.

Així doncs, per a un cristià l'acció política és un compromís ineludible i apassionant i, alhora, una tasca difícil. Però l'ha d'assumir, perquè està en joc, no solament la felicitat social dels altres, sinó la mateixa fe i el compromís de fer del món una realitat més propera al Regne de Déu.

La política, per a un cristià, és una forma excel·lent de l'amor concret al germà.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La lliçó de Gandhi (I)

La pràctica de la no violència és el camí cap a la pacificació del món. La no violència és un moviment ampli i ric que no es pot presentar de manera simplificadora. És un mètode nascut al redós de l'experiència religiosa, però això no significa que solament les persones religioses puguin practicar-la i deixar-se guiar per ella. La no violència tal com

la va viure, pensar i practicar el seu màxim representant, Mahatma Gandhi, està profundament arrelada a l'espiritualitat i a la pregària.

Aquesta filosofia, però, es va estendre tant a Occident com a Orient i ha tingut i segueix tenint egregis representants. Alguns dels trets que identifiquem en els teòrics de la no violència, sigui quina sigui la seva

religió, és una forma especial de ser, d'estar i de percebre la realitat, una forma curulla d'admiració i de misericòrdia, una capacitat de comoure's íntimament davant de tot allò que existeix, davant d'una petita criatura o davant de realitats com la bondat, el sofriment o la bellesa; una inspiració que ve més de la intuïció que no pas del raciocini; una

convicció de què la força de l'esperit és poderosa, una preocupació constant per la fidelitat a la veu interior, una capacitat d'acceptació generosa de les situacions difícils de la vida com el fracàs, la malaltia o la mort, un esperança i un coratge sostinguts en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Política cristiana

Los sucesivos acontecimientos electorales impregnan el ambiente de preocupación por la política.

Ya nos está bien, pues olvidamos la importancia del ejercicio de la política en la vida real de los ciudadanos. Esto es debido, en parte, a la dejadez, a la rutina y a la irresponsabilidad. Desgraciadamente sólo nos acordamos de la política cuando algo va mal y hemos de buscar responsables, o cuando salta a la opinión pública algún escándalo. La vida política se convierte demasiadas veces en mero «espectáculo», explotado con ahínco por los medios de comunicación. Pero la política, con toda su seriedad y relevancia, afecta a todos y cada uno, y es, por ello, responsabilidad de todos.

Los cristianos, como tales, tenemos algo que decir, pues nuestra moral, aquella que se deriva del seguimiento de Jesucristo, incluye la vida social y política, de acuerdo con lo que denominamos «Doctrina Social de la Iglesia». Esta misma doctrina, por cierto, considera el ejercicio de la política como uno de los servicios más dignos e importantes que un ciudadano puede prestar a la sociedad.

Muchas veces se ha puesto en relación la fe cristiana y la política. Se remonta a varias décadas atrás la discusión sobre si es legítimo «bautizar» una determinada política, si se puede hablar de «política cristiana», si se presta a malentendidos el que algunos partidos políticos lleven el adjetivo de «cristiana» junto al sustantivo «democracia»; si es aceptable que otros se definan como cristianos a favor de una opción política concreta. También se da la opinión contraria, es decir, que en realidad cualquier política es aceptable para un cristiano con tal de que diga de sí misma que respeta los derechos humanos y los principios de la democracia...

Es el momento de recordar algunos principios elementales:

—Lo que llamamos «cristianismo» no es una ideología, y menos un partido político. Tampoco es un simple «sistema de valores».

—Pero forma parte de la fe cristiana todo un conjunto de exigencias sociales que pertenecen al ámbito político y que se derivan de la idea, que Jesucristo nos ha transmitido, acerca de la persona humana, el mundo, la vida, la sociedad, etc.

—Ninguno de los proyectos políticos que proponen los partidos realiza totalmente estas exigencias, pero muchas propuestas pueden coincidir o aproximarse. Otras propuestas políticas pueden ser contrarias a exigencias de la fe cristiana.

—En todo caso, la fe cristiana, intervendrá en el proceso político desde sus propias convicciones: ante todo aportará fundamento o sentido a la dignidad humana, a los derechos de la persona y a la moral social; además apoyará lo que es compatible con sus principios morales y ejercerá una labor profética ante aquello que considere contrario a la dignidad humana.

Así pues, para un cristiano la acción política es un compromiso ineludible y apasionante y, al mismo tiempo, una tarea difícil. Pero la ha de asumir, pues está en juego, no sólo la felicidad social de los otros, sino la misma fe y el compromiso de hacer del mundo una realidad más cercana al Reino de Dios.

La política, para un cristiano, es una forma excelente del amor concreto al hermano.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

El jovent a la diòcesi

Durant aquests mesos d'estiu han estat moltíssimes les activitats que s'han ofert i desenvolupat des de les parròquies per als adolescents i joves. També com a Delegació Diocesana de Joventut es van proposar diverses opcions, variades i riques, per a créixer com a joves cristians: convivències musicals, pelegrinatge a Taizé, recés a Gisclareny...

Juntament amb el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), es va organitzar la participació conjunta dels joves de Catalunya a l'Encontre Europeu de Joves a Àvila, en motiu dels 500

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Mare

L'Església és mare. La nostra santa mare Església.

Qualsevol persona humana deu la vida a una mare, i gairebé sempre li deu molt de l'existència successiva pròpia, de la formació humana i espiritual.

Les mares són l'antídoto més fort davant la difusió de l'individualisme egoista.

Les mares, es «divideixen» a partir del moment en què acullen un fill per a donar-lo al món i criar-lo. Sí, ser mare no significa només portar un fill al món, sinó que és també una opció de vida.

Una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, el lliurament, la força moral. Les mares transmeten sovint també el sentit més profund de la pràctica religiosa.

Sense les mares, no sols no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona part de la seva calor senzilla i profunda. I l'Esglè-

sia és mare, amb tot això; és la nostra mare. Nosaltres no som orfes, tenim una mare. La Mare de Déu, la mare Església i mare nostra. No som orfes, som fills

de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares.

(Dimecres, dia 7 de gener de 2015).

es diu **SANTFELIU**JOVE

anys del naixement de Sta. Teresa. Un dels joves de la diòcesi ens explica la seva experiència així:

Sóc en Pau Montané Blázquez, un jove de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat. El passat dia 2 d'agost vaig emprendre camí per anar cap a Àvila. Aquesta trobada va constar de dues parts. La primera va anar del dia 2 fins al 5. En aquesta primera part les diòcesis de Catalunya van organitzar un pelegrinatge des de Segòvia fins a Àvila, on ens vam incorporar a la trobada europea. A la segona part, del dia 5 fins al 9, vam participar en els actes de l'organització de la trobada de joves.

Ha estat una experiència molt útil per descobrir un personatge fantàstic com és santa Teresa. Aquesta vivència m'ha servit per a dues coses: conèixer més a Déu i conèixer la relació que tinc amb Ell i com puc millorar-la. Han estat uns dies per plantejar-me com estic vivint diferents aspectes de la meua vida i per aprendre a compartir-los amb el Senyor.

Ha estat una experiència molt enriquidora i recomano a tots aquells joves cristians i a aquells que tinguin dubtes, de participar en futures trobades similars.

I després de l'estiu, amb les piles carregades a nivell espiritual i físic, un nou curs per endavant sota el lema **Benaurats els misericordiosos**. Aquest serà el leitmotiv de la Pastoral Juvenil de la diòcesi, i no és casualitat que

coincideixi amb l'Any de la Misericòrdia que el papa Francesc ha convocat a partir del proper 8 de desembre...

Apunteu ja a les agendes algunes dates i iniciatives a recordar en aquest inici de curs:

• **Trobada diocesana d'adolescents i joves.** Adreçada a tots aquells adolescents i joves (a partir de primer d'ESO) que us moveu per la parròquia, l'esplai, l'agrupament, la catequesi, l'escola cristiana o l'institut,... acompanyants dels vostres animadors, catequistes, monitors, caps o educadors. **Dissabte 20 de febrer de 2016, de les 16 a les 22.30 hores, a Vallirana.**

• **Trobada diocesana de catequistes i animadors d'adolescents i joves.** Adreçada als catequistes, monitors i animadors de la diòcesi. Ens trobem per a formar-nos, celebrar l'Eucaristia i saber-nos enviats per l'Església diocesana a acompanyar els ado-

lescents i joves dels grups de les nostres parròquies, moviments i escoles. **Diumenge 4 d'octubre de 2015, de les 17 a les 21 hores, a la Casa de l'Església.**

• **Comunitat d'Acompanyants.** La Clara, la Montse, la Joana, el Joanjo, l'Elisenda, la Montse i el Carles, ens posem al servei dels catequistes, monitors i animadors de la diòcesi, per ajudar-vos a convocar a adolescents i joves a la parròquia, per a programar i donar contingut a les sessions, per a facilitar-te materials, convocatòries, i per a acompanyar-te en aquest servei que Déu mitjançant l'Església diocesana ens demana. Ens pots escriure a comunitatdacompanyants@bisbatsantfeliu.cat.

Amb el SIJ estem elaborant la proposta per a participar a la **JMJ de Cracòvia**, el proper estiu. Ben aviat tindreu tota la informació.

ACTUALITAT

Benedicció abacial de la nova abadessa de Sant Benet

Tindrà lloc el proper 19 de setembre, a les 16 h, en el marc d'una Eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Basílica de Santa Maria de Montserrat.

Des del passat 11 de juny, quan van tenir lloc les eleccions i ella va acceptar-hi, Maria del Mar Albajar i Viñas és la nova abadessa de la comunitat benedictina del Monestir de Sant Benet. En el cas d'abats i abadesses, posteriorment a l'elecció, es realitza una celebració litúrgica, amb un ritual propi per fer una benedicció particular sobre el nou o nova responsable, adreçada no només a la comunitat monàstica, sinó a tot el Poble de Déu, que presideix el bisbe diocesà. En el cas de la Mare Maria del Mar Albajar, es realitzarà a la Basílica de Montserrat i no al seu monestir en previsió de la nombrosa assistència de persones.

AGENDA

• **Reunió del Col·legi Diaconal.** 18 de setembre, a les 20.30 h, a la Casa de l'Església. Es reuneixen el bisbe Agustí i tots els diaques de la diòcesi, actualment 18. Aquest dia es presentarà la Memòria d'activitats de la Delegació Diocesana per al Diaconat durant el curs passat i la programació del que ara comença. També altres qüestions com el 50è aniversari del Centre Internacional del Diaconat i la propera convocatòria del papa Francesc als diaques, amb motiu de l'Any de la Misericòrdia, el proper mes de maig, a Roma.

• **Recés a la Casa de Betània.** 3 i 4 d'octubre. Per a religioses. Predicarà Mn. Josep Casanova. Més informació: Montserrat Solà, Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 / Sl 77,1-2.34-35.36-37.38 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.

15. □ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100,1-2ab.2cd-3ab.5.6 / Jo 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110,1-2.3-4.5-6 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.

17. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110,7-8.9-10 / Lc 7,36-50]. St. Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbús, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic: Dedicació de la Catedral.

18. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48,6-7.8-10.17-18.19-29 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir. A Tarragona: sant Pius de Pietrelcina, prevere.

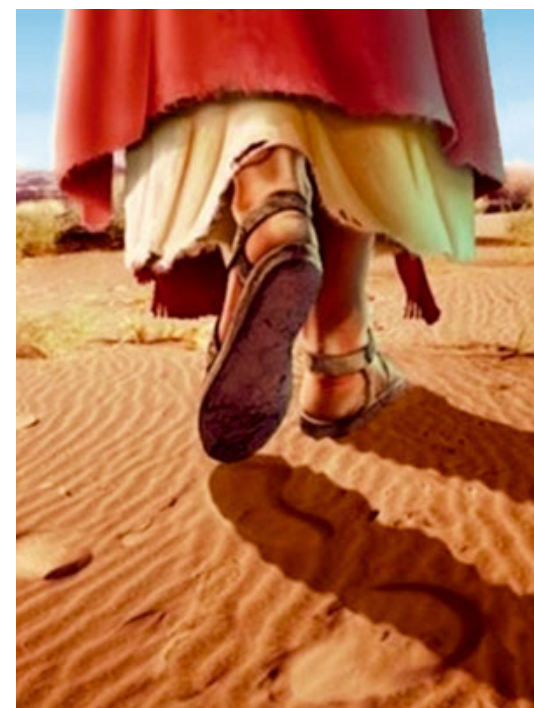
19. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99,2.3.4.5 / Lc 8,4-15]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg., mercedària (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa).

20. ■ Diumenge vinent, el XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / Sl 53,3-4.5-6 i 8 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Una fe sense obres no ens connecta a Crist

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meua súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranyes, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostra amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perd per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïes (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí el día que lo invoqué. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías.» Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días.» Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

El 3r Càntic del Servent del Senyor narra una vocació profètica: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç: la llengua és instrument del qui «parla en nom de Déu».* Però abans cal ser deixeble-oient; per això *el Senyor em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.* Fidel a la paraula escoltada i, el profeta *no s'ha resistit ni s'ha fet enrere* davant l'exigència de la crida. Així el Senyor pot modelar-lo i, enmig d'ofenses, el profeta experimenta que *el Senyor l'ajuda i per això no es dona per vençut.* L'ajut del Senyor li fa dir: *Tinc a prop el qui em declara innocent.* El profeta va confiat al judici tenint un advocat defensor que demostrarà la seva innocència.

Tot això cal fer-ho vida perquè, *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta.* Les obres d'amor certifiquen la bona connexió amb Crist pel baptisme. També sant Pau deia que *«per als qui viuen en Jesucrist només compta la fe que actua per l'amor»* (Ga 5,6).

Confessant Pere a Jesús com *el Messies* sembla curada la seva ceguesa. Però cal aclarir quin tipus de Messies realitza Jesús, el qual *els deia amb tota claredat que el Fill de l'home ha de patir molt:* perquè el seu messianisme no és triomfalista sinó l'anunciat pels Càntics del Servent del Senyor.

Pere, pensant fer-li un favor es posà a contradir-lo reflectint la mentalitat que vol un Messies triomfalista segons el model de David.

La reprensió de Jesús a Pere literalment diu: *«Posa't darrera meu».* Ser deixeble és *anar al darrera de Jesús* que és qui marca el camí a seguir.

Pere és anomenat *Satanàs* pel caràcter temptador de la seva proposta que significa veure les coses no com Déu sinó com els homes.

Mn. José Luis Arín